

vzglede! Tudi tega ne smemo zamolčati, da so tujim gostom pripravili tako navdušen sprejem ravno kmečki fantje, kateri so jih pozdravljali z burnimi »živio«-klici in s pokanjem možnarjev. To prepričanje so morali gotovo dobiti tuji gostje, da so stopili na tla, kjer prebiva probujen narod, kateri pozdravlja v dobrodošlih gostih svoje brate, ki so prihiteli na — narodno veselico. Te slavnosti ne boče pozabila okolica kmalu.

Toda slavnost je tudi tretji znak izražala vseskozi. Slavnosti so se udeležili državljani, kateri ljubijo svojega vladarja. Prvi pozdrav, komu je veljal? Svetlemu cesarju. G. dr. Medved je blizu tako-le nazdravil svetlemu cesarju: »Kadar Slovenci obhajamo kako slavnost, takrat ne pozabimo slaviti cesarja. To storimo iz čistega namena. Zavedamo se, da smo otroci, kateri vidijo v svojem vladarju dobrega očeta, da avstrijski državljani. Drugi narodi nas prekašajo po številu, pa niso večji po ljubezni. Kadarkoli je bilo treba vzdigniti meč za obrnitev očetnjave, Slovincem ni bila prehuda nobena žrtev. Drugi narodi imajo svoje bogastvo, a mi nosimo v svojih srcih iskro plemenitega rodoljubja. Za to se tudi danes spominjamo svojega vladarja, tudi danes hočemo pokazati, da smo odlični Avstrijanci, kateri nikdar in nikoli ne škilijo črez meje. Naša pevska društva se ne vozijo v Stuttgart, mi ostajamo v domovini, ker smo prepričani, da čuva svetli cesar nad nami, da čuva nad našimi pravicami in zato mu zakličimo zdaj gromoviti slava!« Temu pozivu so sledili navdušeni klici, kateri niso hoteli prenehati; kajti Slovenec je in bo ostal vnet za svojega cesarja, in ta značaj morajo imeti tudi njegove slavnosti.

Dan 15. avgusta je bil pomenljiv za Brežice. Uplivala ni slavnost samo na slovensko ljudstvo iz okolice, temuč tudi na one meščane, kateri so mislili do zdaj, da morajo nemškutariti, ker Slovenci ne premorejo ničesar. A ti so se prepričali sami — bili so jako dobro zastopani pri slavnosti — da so slovenske slavnosti nekaj tako sijajnega in izbornega, da se še do zdaj ni kaj takega posrečilo brežiškim Nemcem. Ako kaj, to mora biti gotovo v mestu sad te slavnosti, da si stranka, ki se odvrča od slovenske narodnosti, popravi svoje mnenje o Slovencih, da jih spoštuje in da se prepričuje, da je tudi častno, biti slovenske krvi.

Cerkvene zadeve.

Zlata sv. maša preč. gosp. Janeza Bosina v Kozjem.

(Konec).

V Kozjem so bili vredni naslednik Slovincem nepozabnega prelata Fr. Kosarja. Trudili so se za svojo župnijo, kateri so večkrat sv. misijon oskrbeli, prenovili župnijsko in podružno cerkev. Koliko dobrega so storili za kozjansko dekanijo, je le Bogu znano. Kako odkritosrčno ljubijo svoje duhovne sobrate, to vé le tisti povedati, kateri je kedaj imel srečo, prag njihove gostoljubne hiše prestopiti. Vse njihove zasluge so pripoznali na višjem mestu in zato jih imenovali dne 20. julija 1893 častnim kanonikom in konsistorijalnim svetovalecem. — Po pridigi so peli gospod zlatomašnik zlato mašo z močnim glasom, pri kateri so jim stregli gosposdije: ptujski prošt, nadžupnik konjiški z vikarijem, dekan Henrik Verk in novomašnik iz Št. Petra, Jožef Hohnjec.

Po odpeti zahvalni pesmi smo šli v procesiji nazaj v župnišče. Tukaj so se razdelili belooblečenim dekletom in gostom mični spomini na zlato sv. mašo. Potem so

se poklonile razne korporacije in posamezniki. Dekanijska duhovščina je izročila po č. g. dr. Lipoldu slavljencu lepo izdelano adresno, glasečo se: »Vdano podpisana duhovščina kozjanske dekanije, Vam preč. gospod Janez Ev. Bosina, zlatomašnik, častni kanonik kn. šk. lav. kapitola, konsist. svetovalec, 25letni dekan in župnik kozjanski itd. povodom Vaše zlate sv. maše pristrčno čestita, proseč Boga, da vas ljubi Bog ohrani še mnogo let v blagor sv. cerkve in v veselje kozjanske dekanije.« Občinski odbor trga Kozje jih je imenoval častnim tržanom in jim vročil ukusno izdelano diplomo. Sosednji trg Pilštanj je odposlal svojega župana z deputacijo, da jim izrazi udano voščila. Poklonili so se še nadalje c. kr. okrajno sodišče, davkarija in učiteljstvo. — Pristrčno je bilo veselje pri mizi, zdravica je sledila za zdravico, in ni nas motilo, da smo bili po več sobah razdeljeni.

V dokaz, da gospoda zlatomašnika ljubijo po celi škofiji, da tudi v tujini, prišlo je ogromno število pismenih in brzojavnih čestitk. Brzojavili so iz Maribora glavar Kankowsky, potem iz Slovenjgradca, Celja, Dobrne, Dunaja, Radgone, Mokronoga, Ormoža, Klanjca na Hrvaškem, iz Litije in drugih krajev. Mil. nadpastirju se je odposlala brzojavna zahvala duhovščine in ljudstva za milostno odlikovanje slavljence. Vsakemu udeležencu ostane zlata maša v Kozjem v najprijetnejšem spominu, vendar, da bomo še laglje spominjali se milih gostov, fotografiral nas je vse skupaj g. Killer iz Hrastnika, in g. zlatomašnika še posebej s zlatomašniško palico v roki.

Tako se je skončala ta slovesnost, katere doživeti je le redko kateremu duhovemu pastirju dano. — Vam pa, preč. gospod zlatomašnik, pristrčno želimo, da Vas ljubi Gospod, ki Vas je tolikokrat ohranil v nevarnih boleznih, še ohrani, da bi čez 10 let, leta 1906. se zbrali k biserni sv. maši, da bi se tako spolnile besede, ki so jih zapisali ptujski prošt v spominsko knjigo: Kar danes je zlato, bodi še biserno-dijamantno!

Gospodarske stvari.

Shod slov. delavskih stanov.

Na kratko smo zadnjič v političnem ogledu omenili shoda slov. delavskih stanov, ki se je vršil v Ljubljani dne 15. avgusta. Predno pa svojim spoštovanim bralcem podamo resolucije, sklenjene na tem shodu za kmečki in obrtni stan, moramo najprej jih seznaniti s socijalnim načrtom slov. delavskih stanov, ki se je sklenil lani ob tem času. Za kmečki stan so se lani sklenile te-le važne stvari:

Kmečki stan.

1. Kmečki stan je nujno potreben državi ne samo za proizvajanje živeža in vseh snovij za obrt, marveč tudi za varstvo reda in miru in za ohranjenje verskega in npravnega življenja.

2. Kapitalizem razjeda kmečki stan v njegovem jedru. Da se reši in zopet more izvrševati svoje važne dolžnosti, zahtevamo:

- a) Zakonito se mora prepovedati zasebnikom nakopičevanje zemljišč v velika posestva.
- b) Uvesti se morajo stalni domovi s primernim pohištvo in potrebnim številom živine (fundus instructus). Ti domovi morajo biti toliki, da se na njih lahko živi jedna družina. Stalnost mora biti taka, da se ne smejo razkosavati in da se tudi ne smejo zadolževati za več nego za četrtino svoje vrednosti.
- c) Stalni domovi morajo biti dedni. Zato se mora